

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **A. G.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020, č. j. MV-149777-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020, č. j. MV-149777-4/SO-2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 7. 2020, č. j. OAM-16697-4/DP-2020, kterým bylo dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobce podal žádost o prodloužení pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že původní platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla stanovena do 15. 4. 2020, přičemž žalobce žádost o prodloužení předmětného povolení podal 24. 6. 2020. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě poukázal na to, že žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobce vymezil odvolací námitky pouze obecně, což však není pravda. Žalobce sice na úvod odvolání uvedl výčet zákonných ustanovení, které správní orgán prvního stupně porušil, avšak následně v odvolání rozvedl důvody, pro které považuje to či ono zákonné ustanovení za porušené. Byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné.
3. Žalobce konstatoval, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30 vyplývá, že je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, že taková potřeba není výslovně uvedena v zákoně o pobytu cizinců, a to zvláště v situaci, kdy se usnesením správního orgánu prvního stupně fakticky ukončuje dlouhou dobu trvající pobyt žalobce na území České republiky. Žalobce byl toho názoru, že mělo dojít k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů. Zdůraznil, že v České republice žije již déle než 15 let, přičemž si zde vytvořil velmi silné sociální, kulturní a ekonomické vazby. Žalobce je plně integrován do české společnosti a mluví plynule česky. Žalobce měl za to, že ve vztahu k posuzování přiměřenosti rozhodnutí nedošlo žádným způsobem k přihlédnutí k době, ve které došlo k opožděnému podání žádosti, tedy k celospolečensky velmi složité a nepřehledné době způsobené pandemií covid-19, během níž došlo mj. ke značnému omezení fungování státních orgánů, včetně správního orgánu prvního stupně. Uvedl, že dal na svoji předchozí zkušenost, ze které věděl, že správní orgán prvního stupně přijímá žádosti podávané přímo cizincem pouze za předpokladu, že spolu s žádostí jsou doloženy veškeré náležitosti. Poukázal na to, že pracovnice správního orgánu prvního stupně mu potvrdila jeho domněnky týkající se podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, tedy postupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve ve svém vyjádření podrobně shrnul průběh správního řízení. K námitce ohledně obecně vymezených námitek a k absenci posouzení přiměřenosti do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že neshledal porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, podle něhož přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodnuto. Uvedený rozsudek je dle žalovaného v případě žalobce přílehlavý, neboť v dané věci bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno. Zdůraznil, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním, a správní orgán tak není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců má místo pouze u meritorních rozhodnutí, což bylo potvrzeno i v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 20/2015-45. S ohledem na výše uvedené proto nelze dle žalovaného přihlídnout k délce pobytu žalobce na území České republiky, velmi silné sociální, kulturní a ekonomické vazbě, integraci do občanské společnosti v České republice, osvojení českého jazyka, pobytu žalobce na území České republiky na základě platného pobytového oprávnění, dodržování českého právního řádu a přispívání k ekonomické prosperitě České republiky. K námitce vztahující se k opožděnému podání žádosti kvůli velmi složité a nepřehledné době způsobené pandemií covid-19, v rámci které došlo ke značnému omezení fungování státních orgánů, žalovaný poznamenal, že i přes složitou situaci související s onemocněním covid-19 je cizinec povinen splňovat zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zákonné povinnosti však žalobce nedostál, neboť nepodal předmětnou žádost ve lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 a odst. 12 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný shrnul, že posledním dnem, kdy bylo možno podat žádost, připadl na den 15. 4. 2020. Žalobce však podal předmětnou žádost na poště až dne 23. 6. 2020. Žalobce měl možnost podat předmětnou žádost právě s ohledem na nouzový stav v České republice s odkazem na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 5 pracovních dnů po zániku důvodů na jeho vůli nezávislých, tedy po ukončení nouzového stavu. Žalobce však žádné důvody, které by mu měly bránit v podání žádosti ve výše uvedené lhůtě 5 dní od zániku nouzového stavu na území České republiky Ministerstvu vnitra, nesdělil. Žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil ve smyslu § 52 správního řádu žádný důkaz na podporu svého tvrzení týkající se omezení provozu státních orgánů a dále uvádí, že žalobce mohl k zaslání své žádosti i přes pandemii covid-19 využít možnost poštovní přepravy.

Ústní jednání

5. Při jednání soudu konaném dne 27. 9. 2022 právní zástupce žalobce zdůraznil hlavní námitku žalobce proti nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů. Zejména poukázal na specifčnost doby, neboť v rozhodné době byl vyhlášen nouzový stav kvůli pandemii onemocnění covid-19, kdy správní úřady nefungovaly ve standardním režimu, komunikace s úřady byla omezená. Zdůraznil, že nebylo zřejmé, kdy bude nouzový stav ukončen. Uvedl, že žalobce projevoval aktivní snahu o prodloužení platnosti jeho pobytového oprávnění. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žalobce vymezil odvolací námitky pouze obecně. Žalobce k tomu konstatoval, že sice na úvod odvolání uvedl výčet zákonných ustanovení, které správní orgán prvního stupně porušil, avšak následně v odvolání rozvedl důvody, pro které považuje to či ono zákonné ustanovení za porušené.
10. K této námitce soud poukazuje na to, že žalobce v obsáhlém odůvodnění doplnění odvolání opravdu nejprve uvedl, že má za to, že usnesení správního orgánu prvního stupně je nezákonné, a to pro rozpor se základními zásady správního řízení, zejména se zásadami obsaženými v § 2 odst. 3 a odst. 4 a § 4 odst. 4 správního řádu. V této první části doplnění odvolání žalobce dále považoval usnesení správního orgánu prvního stupně za nezákonné a nepřezkoumatelné z důvodu absence vypořádání se s přiměřeností usnesení do osobního a soukromého života žalobce. Na tuto značně obecnou argumentaci žalobce, kterou žalovaný subsumoval pod soubor námitek č. 1, žalovaný reagoval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. K namítanému porušení § 2 odst. 3 a odst. 4 a § 4 odst. 4 správního řádu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35, který se týkal toho, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem zákonných ustanovení bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body. K namítané absenci hodnocení přiměřenosti usnesení správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně nepochybil, jestliže nezkoumal dopad usnesení do soukromého a rodinného života žalobce, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48. Popsané vypořádání výše uvedených obecných námitek považuje soud za zcela dostatečné.
11. Je pravdou, že žalobce v doplnění odvolání dále namítal, že neměl možnost žádné důvody, které mu měly bránit v podání žádosti, správnímu orgánu prvního stupně sdělit, neboť nebyl vyzván k jejich sdělení ani nebyl vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí, což žalobce považoval za porušení § 2 odst. 4 správního řádu. V doplnění odvolání žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně místo toho, aby vydal meritorní rozhodnutí, vydal pouze procesní rozhodnutí, což bylo dle žalobce v rozporu s § 9 správního řádu. Žalobce v rámci této odvolací námitek zopakoval, že nebyl vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, a nemohl tak osvětlit veškeré okolnosti jeho případu, což je značný zásah do jeho práv, protože zastavení řízení má pro něj úplně stejný dopad jako zamítnutí žádosti. V tomto postupu správního orgánu prvního stupně žalobce spatřoval porušení § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu. Tyto výše popsané odvolací námitky žalobce rekapituloval žalovaný v napadeném rozhodnutí jako námitky č. 4 a 5, s nimiž se vypořádal na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především s poukazem na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedl, že žalobce při podání žádosti nesdělil správnímu orgánu prvního stupně žádné důvody pro pozdní podání žádosti, a proto nebyl vyzván k prokázání důvodů pro pozdní podání, neboť žádné takové důvody nesdělil. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále konstatoval, že řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podnikání bylo zastaveno, v daném případě tedy bylo rozhodováno procesně, a správní orgán prvního stupně tak neměl zákonnou povinnost vyrozumívát žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Z uvedeného je tak dle soudu zřejmé, že se žalovaný vypořádal též s výše popsányi odvolacími námitkami a žalobci vysvětlil, z jakého důvodu je nepovažuje za důvodné. Soud tedy konstatuje, že žalovaný reagoval na všechny odvolací námitky a zcela srozumitelně a logicky odůvodnil, proč je shledal nedůvodnými. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto není důvodná.

12. Dále soud hodnotil klíčovou námitku žalobce, že správní orgány byly povinny posuzovat přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
13. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
14. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
15. Podle § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona platí, že usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle § 174a odst. 3 téhož zákona pak platí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
17. Soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, který uvedl, že obecně „v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o

žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016 - 41, ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 14. 1. 2021, čj. 6 Azs 255/2019 - 46, ze dne 24. 8. 2021, čj. 1 Azs 212/2021 - 37, nebo stěžovatelkou citované rozsudky sp. zn. 1 Azs 266/2018 a sp. zn. 10 Azs 206/2016). Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.“

18. Z uvedeného je dle soudu zjevné, že správní orgány nepochybily, pokud v posuzovaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně proto správně řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost opožděně dne 24. 6. 2020, přestože lhůta pro její podání uplynula již dne 15. 4. 2020, aniž by žalobce zároveň při podání žádosti tvrdil důvody nezávislé na jeho vůli, které mu bránily ve včasné podání žádosti.
19. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 1 Azs 127/2018-30, není přílehlavý, neboť ten se týká nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů (meritorního) rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a jeho závěry tak nelze vztahovat na řízení o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Námitka žalobce, že správní orgány byly povinny posuzovat přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, proto není důvodná.
20. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce mohl svou žádost o prodloužení svého pobytového oprávnění zaslat do dne 15. 4. 2020 správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, popřípadě tak mohl učinit prostřednictvím svého zástupce, kterého si k vyřízení jeho žádosti mohl zvolit. Tuto možnost připustil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-62, či Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 10/2013-36. Žalobce však výše uvedenými způsoby nepostupoval a žádost o prodloužení platnosti jeho pobytového povolení podal osobně více než dva měsíce po uplynutí zákonem vymezené lhůty pro její podání, což jde zcela k jeho tíži.
21. Žalobce dále argumentoval vlastní osobní zkušeností, že správní orgán prvního stupně přijímá žádosti podávané přímo cizincem pouze za předpokladu, že spolu s žádostí jsou doloženy veškeré náležitosti, což měla žalobci potvrdit též pracovnice správního orgánu prvního stupně. K této argumentaci je třeba zdůraznit, že toto své tvrzení žalobce nijak nedokládal ani ve správním řízení, ani v soudním řízení. Toto neprokázané tvrzení tak nemůže vést soud k tomu, že by mohlo založit legitimní očekávání, jak se domnívá žalobce v žalobě. Zároveň soud dodává, že výše neprokázané tvrzení žalobce o postupu správního orgánu prvního stupně o přijímání pouze kompletních žádostí by bylo v rozporu se zákonem, neboť i v případě neúplně, avšak včasné podané žádosti, by totiž bylo řízení o

žádosti zahájeno a správní orgán prvního stupně by pak byl povinen vyzvat žalobce k odstranění vad žádosti s poučením o tom, jak je třeba vady žádosti odstranit. Pokud by tedy žalobce včas podal i neúplnou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, zabránil by tak tomu, aby svou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu uplatnil po uplynutí lhůty pro její podání.

22. Pro úplnost soud dodává, že žalobce v žalobních námitkách netvrdil a ani neprokazoval, že by žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podal včas nebo že by při podání žádosti tvrdil důvody nezávislé na jeho vůli, které mu bránily ve včasném podání žádosti. Soud se proto těmito skutečnostmi nemohl zabývat, neboť je žalobce neučinil předmětem soudního přezkumu.
23. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.